

(המשך מעמוד 55)

במלאת שלוש שנים לימית. המחיר המוצע — 25 אלף שקלים.

אצל גאולה

על הדשא

על תיפ-עשרה בצהריים. מסיבת-ההאכלה אצל גאולה כהן, על הדשא של בית מס' 135. בחור צעיר, כיפה לראשו, נגיש אלינו: "זהו לא הדשא של גאולה כהן, זה הדשא שלנו. אנחנו הצמחנו אותו. היא רק משתמשת בו כדי לעשות הון פוליטי. אם אתם עיתונאים, אל תעזרו לה!" הוא אומר בהתרגשות ונעלם. אחד הילדים מתנדב לספר לנו שזהו המורה להתעמלות, שאול.

מודעה אחרת מספרת כי פוצ'ו, מי שכתב בזמנו את שמונה בעיקבות אותן, יחתום על ספרו בשעה 2 במתנ"ס. פוצ'ו מוכר כל ספר במאה שקלים. ילדי ימית עומדים בתור כדי לקנות.

שלמה מאירופה הקטנה אומר: "אני הפראירי האחרון שנשאר פה. המישפחה כבר בצפון. בינתיים אנחנו בדירה שלנו בבני-ברק, אבל אני בונה בית באלקנה." באזור-התעשייה מנהל מתי שומאלביץ שיחה מרתונית עם בעלי-העסקים. איש בימית אינו מתרגש. הרדיו מודיע על השיחה בכל מהדורת חדשות.

בכליבו של התנועה לעצירת הנסיגה בסיני, ג'ינג'י שראית כבת 12, אך מספרת לנו שהיא בת 16 וחצי. נחמה קורן עזבה את לימודיה בכיתה השביעית ברחובות, ובאה ביחד עם אמא לעצור את הנסיגה. היא מציעה לנו מיטפחות-ירושלם שתפרו הבנות של חצרי-אדר. היא חילונית, אבל ביטויים כמו "בעזרת השם" יוצאים לה מהפה בכל מישפט שני. כן, היא חושבת על חזרה בתשובה. למען ארץ-ישראל היא תעשה גם את זה.

אנחנו הולכות לבקר את לורה פרחן, אשתו של אבי. ביתם של לורה ואבי פרחן הוא מהמפוארים בימית. על גג הבית דגל — זהו הסמל המיסחרי, לורה לא נמצאה בבית. היא נסעה לעזה, למישפטו של פרחן, העומד להיות מובא לפני שופט. כשאתה חבר בתנועה לעצירת הנסיגה בסיני, אתה לא זקוק לבייביסיטר. שלוש נשים שומרות על ילדי פרחן. הבית נראה כמו מישרד — שולחנות-כתיבה, טלפונים.

בדרך למוטל אנחנו רואות משאית, ושתי נשים עומדות ותמקחות עם בעליה. אנחנו הולכות לבקר את לורה פרחן, אשתו של אבי. ביתם של לורה ואבי פרחן הוא מהמפוארים בימית. על גג הבית דגל — זהו הסמל המיסחרי, לורה לא נמצאה בבית. היא נסעה לעזה, למישפטו של פרחן, העומד להיות מובא לפני שופט. כשאתה חבר בתנועה לעצירת הנסיגה בסיני, אתה לא זקוק לבייביסיטר. שלוש נשים שומרות על ילדי פרחן. הבית נראה כמו מישרד — שולחנות-כתיבה, טלפונים.

בדרך למוטל אנחנו פוגשות שני מילר

שושנה יהושע מוכרת ל- בדואי את מערכת הסטריאו שלה, מעבירה למשפחתו ומקולים הנמצאים בתוך חביות.

סטריאו לבדואי

חושב שהוא מפחיד? אומר חייל-המילואים השני, "אנחנו נותנים לכהנא לשחק במערב הפרוע", הוא צחק ומפליג לדרכו.

חיילי-השוקולד

של כהנא

מ גיעים למוטל. ברוכים הבאים לנופש מישפחתי במוטל ימית. מקדם פנינו שלט מאיר עיניים. פרט לשלט מקבל את פנינו צעיר מווקן וחובש כיפה, שפגיון תקוע בחגורתו. עיניו מתרצצות בחוסר מנוחה. החלטנו להתעלם ממנו, אך הוא אינו מרפה. את הבונקר הסודי של כהנא מזהים ללא קושי. הבונקר מקושט בסיסמות שונות ומשונות.

ג'רי, וור איז דה רב? צועק בעל הפגיון לחיילו של כהנא, השומר על הר הבונקר. ג'רי דורך מייד את מקלו. מצב חרום. שתי נשים פלשו לטריטוריה של הרב ומסרבות להודות. "אם לא תגידו לנו מי אתן, לא נקרא לרב", מאיים בעל הפגיון. אנחנו מודהות, ובתוך שניות ספורות אנו מוקפות בעשרות צעירים מווקי נים. נשים הרות, סבתות, ותינוקות.

הכל נושאים נאומים חוצבי להבות. "ארץ-ישראל", "עם ישראל", "קידוש השם", זורמים חופשי. אשה אחת — נחמדה מאד, כחודש התשיעי להריונה, שבים על ראשה, אוחזת בנרועותיה תינוק בן שנה. שמה נאוה ביגון. "קודם כל, שתדעו שאני לא מהרב כהנא. אני גוש אמונים", היא מסבירה לנו, ומדברת בשם השם על ארץ-ישראל.

אנחנו מביטות בה. היא נראית פחות או יותר נורמלית. לא כליכך ברור מה היא עושה עם עדר המטורפים המקיף אותנו. שאלנו אותה מה תעשה כשיבואו חיילי צה"ל לפנות אותה. "לא אתן לאף חייל לגעת בי, או באחד מילדי. אם המצב יהיה אבוד אתפנה מרצון", אומרת נאוה, ומייד זוכה בקיתון של רותחין מפיה של סבתא, תיקווה יורעאלי. שהגיעה מירור שלים. "איפה, איפה נשים 16 מיליון יהודים?" היא זועקת ודמעות מצופות את עיניה.

לרגע נדמה לנו שכת המשוגעים הזאת הצליחה לשגע גם אותנו. מהיכן המיספר האסטרונומי הזה, "איפה יש לנו 16 מיליון יהודים?" אנו שואלות מבולבלות לחלור-טין. "מה אתן מדברות." משיבה בזעקה סבתא יורעאלי, "ומה עם אחינו בני-ישראל מניו-יורק ומפילדלפיה! מה יהיה איתם!"

את חזון קבוץ הגלויות של הסכתא מפסיק קולו של ג'רי, הדורך את מקלו. "דה ארמי איז קאמינג! דה הליקופטר! גוד דאם ארמי!"

משה בן 16, עוד אחד מחייליו הנועזים של כהנא, שברח מביתו לבוש מדי צה"ל — מעניין כיצד השיג אותם — מכוחן אל ההליקופטר את מוט הברזל

מוחמד הבדואי הוא האדם הרב מבוקש ביותר בימית. מוחמד קונה מהתושבים העוזבים את המקרים, מכונות-הכביסה והריהוט.

מקרר לבדואי

אומנים משועממים. שלוש החטיבות ש-הורדו לדרום על-ידי אריק שרון, כדי לפנות את ההתנחלויות, נעלמו כלעומת שבאו. לבד ממיספר זעום של מחסומים, כמעט שאין רואים חיילים. המילואים מומינים אותנו לבקר אותם בתצפית. מה רואים שם? "את החתיכות של הרב כהנא, רוחצות את הרגליים בים של ימית", אומר לנו אחד מהם.

שאלנו איפה הבונקר של כהנא. הוא אומר שהבונקר נמצא במוטל. מה יש בתוך הבונקר? "שום דבר", אומר חיילי-המילואים, "הם אוגרים שם מזון כאילו הם מתכוונים להתחפר במקום ולא לצאת ממנו". הוא מוסיף, "שתי סטירות ואני מעיף את כהנא קיבינימט. את מי הוא

שושנה יהושע וחברתה מוכרות לבדואים את המקרר ואת מערכת הסטריאו. איזה פראירית, מוכרת להם את הסטריאו ב-11 אלף לירות", אומרת שושנה על חברתה. "את הפריג'דר מוכרת לו בעשרת אלפים. אני קונה הכל חדש. לא לוקחת איתי לצפון שום דבר. קונה הכל ווסטינגהאוז."

שושנה עוברת לראשון-לציון. חברתה עוברת לרחובות. המישפחות כבר קנו דירות. כעת מחכים שהבדואים יקנו את כל הריהוט, ואת המכשירים החשמליים. בעוד השתיים מתמקחות עם הבדואים, מגיע למקום צעיר מווקן. "אתה גומר איתן זבא אלי. יש לי למכור מיטת-נוער ומכונת כביסה", הוא מודיע לבדואי.

בדרך למוטל אנחנו פוגשות שני מילר

הג'ינג'י המפורסם של ימית, בעל המיסעדה שעל חוף-הים, ארוד את החפצים ועובר לכפר-סבא. מאחוריו אשתו, שושנה, ארוזת כוסות.

הג'ינג'י ארוד

התיפאורן ציצי גרא ואשתו עכסה, נציגי הבהומה בתנועה לעצירת הנסיגה, הגיעו לשדות מבתיהם שבקי-הוד וברמת-השרון.